



ועדה לקליטת עליה

ט"ו אלול תשפ"ד
18 ספטמבר 2024
סימוכין: 2024-0103-864

דוח משיבה מספר 2 של הוועדה לקליטת עליה שהתקיימה ביום שני, ו' באלול תשפ"ד (09.09.2024)

השתתפו:	מר שמואל מרציאנו	משנה לראש העיר, יו"ר הוועדה
	מר אדיר שורץ	סגן ראש העיר
	גב' חגית משה	סגנית ראש העיר
	מר גיל ריבוש	סמנכ"ל העירייה וראש מינהל שירותי קהילה
	מר פנחס גלינקביץ	מנהל הרשות העירונית לקליטה ועליה
לא השתתפו:	מר אלחנן מנחם גרוסבוים	משנה לראש העיר
	מר אהרון דוד בלומנשטוק	חבר הנהלה
	מר יוסף חיים מועלם	חבר הנהלה
	גב' לורה ורטון	חברת הנהלה
	מר יוחנן ויצמן	חבר הנהלה
נכחו:	מר משה ליאון	ראש העיר
	מר אריה קינג	סגן ראש העיר
	מר יהודה פרוידגר	חבר הנהלה
	מר משה מרגליות	ראש הסגל
	מר עידו רוזנברג	מזכיר מועצת העיר
	עו"ד דן בן טל	ראש צוות בכיר ליעוץ אגפים, אגף ייעוץ וחקיקה
	מר אלי גרוב	אחראי התכנית לעידוד עלייה, רשות הקליטה
	גב' עינת בן יהודה	מנהלת מח' בכירה לקליטה בשכונות, רשות הקליטה
	גב' אלה חודוס	מנהלת מח' בכירה לקהילות ותרבות עולים, רשות הקליטה
	גב' גלית זומר	מנהלת מח' בכירה לתכנון ועידוד עלייה, רשות הקליטה
	גב' סמדר יוסף	רכזת תחום תקציבי פרויקטים ותכניות עבודה
	גב' אתי מכלוף	עוזרת למנהל רשות העירונית לקליטה ועלייה
	מר יגאל שטיינמן	עו"ס מרכז תחום קליטה-רווחה, רשות הקליטה
	גב' ורניק ביסמוט	עו"ס דוברת צרפתית, רשות הקליטה
	גב' ויולטה רמיזוב	מנהלת מוקד קליטה לב העיר, רשות הקליטה
	גב' גלינה דביאטקין	רכזת עולים, רשות הקליטה
	מר אלכסנדר שטיינגאוז	רכז עולים, רשות הקליטה



ועדה לקליטת עליה

גב' ויואנה גולדברג	רכזת עולים, רשות הקליטה
מר יוסף מיימון	רכז עידוד עלייה וקליטה, רשות הקליטה
גב' מרגריטה קרסיק	רכזת עירונית למיצוי זכויות עולים, רשות הקליטה
גב' קרינה בטירוב	רכזת ניו-מדיה, רשות הקליטה
גב' אמילי לייסטון	פרויקטורית עולים ועידוד עלייה, רשות הקליטה
גב' מיכל קאהן	פרויקטורית עולים ועידוד עלייה, רשות הקליטה
גב' אלטר לבנה	פרויקטורית עולים ועידוד עלייה, רשות הקליטה
גב' אינה מרקיש	מזכירה מרכז שירות לעולה
מר גבריאל דניאלי	פרויקטור עולים ועידוד עלייה, רשות הקליטה
גב' זיוה אברהמי	מנהלת מרכז קליטה "עציון"
מר אבי חדאד	עוזר למשנה ראש העיר, שמואל מרציאנו
מר יונתן אמויל	עוזר למשנה ראש העיר, שמואל מרציאנו

מזכירת הוועדה: בלנקו ישראל

על סדר היום נדונו הנושאים הבאים:

1. דברי פתיחה – מר שמואל מרציאנו, משנה לראש העיר ויו"ר הוועדה לקליטת עליה

מר שמואל מרציאנו, משנה לראש העיר ויו"ר הוועדה, פתח את הישיבה וברך הנוכחים.

מר מרציאנו הודה לסגני ראש העיר וחברי הוועדה, לצוות הרשות לקליטת עלייה, בראשות מר פיני גלינקביץ', על העבודה המסורה שהם עושים במשך כל השנה. מר מרציאנו ציין לשבח את עבודת הרשות עם כל מגזרי העולים, מכל הארצות, מתוך הבנה ורגישות אמיתית לצרכיהם.

2. דברי ברכה – מר משה ליאון, ראש העיר

ראש העיר הודה לסגני ראש העיר וחברי המועצה והצוות המקצועי העוסק בקליטת העולים. ראש העיר ציין כי עיריית ירושלים משקיעה משאבי רבים בקליטת העולים ברחבי העיר ובהעמדת כלל השירותים הנדרשים לעולים כדי להקל על קליטתם בעיר ובמדינה.

ראש העיר עמד על תנופת הבניה הגדולה בעיר, דבר אשר יסייע לעולים למצוא בית בעיר. בנוסף, העירייה פועלת במגוון רחב של מישורים להיטיב עם תושביה, בין היתר בנושאי תעסוקה, תחבורה ועוד.

בסיום דבריו, הודה ראש העיר למחזיק התיק ויו"ר הוועדה, מר שמואל מרציאנו, ולחברי הוועדה על פעילותם לקידום תחום זה. בנוסף, הודה ראש העיר לכל הדרג המקצועי אשר מלווה את הנושא מקרוב.



ועדה לקליטת עליה

3. סיכום שנה שנת פעילות תשפ"ד

א. מר פיני גלינקביץ, מנהל הרשות לקליטת עליה

מר גלינקביץ, מנהל הרשות לקליטת עליה, הודה לעובדי הרשות ולחברי הוועדה על תרומתם לעשייה בתחום קליטת עליה. בנוסף, הדגיש כי ניכרת מגמת עליה ברצון העולים לעלות לארץ ישראל, ולירושלים בפרט, על אף הקשיים הכרוכים בכך.

מר גלינקביץ סקר בפני החברים את אתגרי והישגי הצוות בתחומי עליה וקליטת עולים. האתגרים עימה הרשות מתמודדת רבים, לדוגמה: המאמץ לשמור על העולים בירושלים בעזרת פרויקט "דירה בבירה", המסייעת להישארות משפחות בעיר. כמו כן, הועלתה שאיפה להקים מרכז לצעירים בירושלים ולמשוך אותם לעיר.

בסיום דבריו הודה לחברי המועצה וכלל הצוותים על השותפות בעשייה הפועלים מעבר לשעות הרגילות כדי להקל על העולים במיומנות, ברגישות ומתוך רצון אמיתי ומזמין את כלל היושבים לקחת חלק בשותפות בסיוע לעולים החדשים.

ב. סיפורי הצלחה - עובדים מספרים

הדוברים: מר גבריאל דניאלי, גב' ויואנה גולדברג, גב' ויולטה רמיזוב, מר אלי גרוב ורחל רוחמן סיפרו את סיפורם האישי. על הדרך והאתגרים עימם התמודדו בתהליך העלייה והקליטה, הרצון לעלות לארץ, להגשים חלום ולהקים בית.

הדוברים ציינו כי בזכות ניסיונם והכרת האתגרים שבהם העולים החדשים נתקלים הם מצליחים להגשים חלומות של אחרים בסיועה של הרשות לקליטת עליה.

4. דברי סיכום וברכה לשנה החדשה – מר שמואל מרציאנו, משנה לראש העיר ויו"ר הוועדה לקליטת עליה

מר שמואל מרציאנו, חבר הנהלה ויו"ר הוועדה הודה לכל המשתתפים ולעובדי רשות הקליטה על עבודתם המקצועית ולכלל הגורמים התורמים לעשייה למען העולים לירושלים וברך את כל הנוכחים לשנה חדשה טובה ומלאה הצלחות.

תמליל הישיבה מצ"ב והוא מהווה חלק בלתי נפרד מהדו"ח.



בברכה,
שמואל מרציאנו
משנה לראש העיר
יו"ר הוועדה לקליטת עליה



וועדת קליטת עליה – תמליל

מספר הוועדה : 2

מקום ההתכנסות : אולם המועצה 2

תאריך הוועדה : ו' באלול תשפ"ד (09.09.2024)

מזכיר הוועדה בדיון : ישראל בלנקו

שעת תחילת הוועדה : 11:16

שעות סיום הוועדה : 17:35

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.



גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת M ג ו R ים

שמואל מרציאנו :

שלום וברכה, אני שמח לפתוח את ישיבת וועדת קליטה מספר 2, וגם באותה הזדמנות הרמת כוסית לקראת השנה החדשה, שנוכל לברך אחד את השני. נמצא איתנו סגן ראש העיר ידידי אדיר שוורץ, ואת רשות הקליטה, פיני שאתם מכירים וכל הצוות היקר והמסור. אני סיכמתי, שבוע שעבר היינו ב- חלק מהצוות מצומצם בסעודת פרידה מחלק האנשים שעזבו את רשות הקליטה, ושמה דיברתי כמה דקות וסיכמתי עם פיני שהשבוע אני אמשך. הנה, מצטרף אלינו גם חבר וועדת העיר, יהודה פרוידינגר. בכבוד. סיכמנו שהמנהג פה בוועדה להתחיל עם איזה דבר שקשור לפרשת השבוע. שלום יהודה, אז אני אעשה, אני אדבר על משהו בסוף הפרשה של שופטים, וסיכמתי,

פיני גלינקביץ :

מה שופטים?

שמואל מרציאנו :

לא, שאנחנו עדיין בפרשה,

(מדברים ביחד)

שמואל מרציאנו :

לא כי תצא. רצית כל כך, ראית את ה-,

ורוניק ביסמוט :

לא, אי אפשר לבלבל את פיני,

פיני גלינקביץ :

לא, לא לבלבל,

שמואל מרציאנו :

סיכמנו, זה מה שאמרתי.

פיני גלינקביץ :

לא, יש סדר, יש פרשות, למה לדבר?

יהודה פרוידינגר :

פיני ידבר על אשת יפת תואר,

פיני גלינקביץ :

בדיוק.

דובר :

יפה.

פיני גלינקביץ :

אני אדבר על הבן הבכור ועל הכלאיים, לא על הזה.

שמואל מרציאנו :

אז זה ממש מילה קטנה, ממש שתי דקות. בסוף הפרשה, הנושא האחרון שהפרשה מדברת בפרשת שופטים,

יהודה פרוידינגר :

עגלה ערופה .

שמואל מרציאנו :

זה עגלה ערופה. מה זה עגלה ערופה? עגלה ערופה יש לה סיפור, שאם היו מוצאים בין שני ערים מישהו מת, כן? אז כנראה שהוא יצא מהעיר, לא נתנו לו מה לאכול ולשתות לדרך, ופעם לא היה, לא היה לא עקבות ולא מטוסים ולא, והוא מת, אז היו באים זקני העיר, והיו מודדים מאיזה עיר הוא הכי קרוב, והעיר שהכי קרוב שנמצאים שהוא מת אז העיר הזאת הייתה כאילו אשמה שעזבו אותו, נתנו לו ללכת בלי לתת לו לאכול, והיה צריך להביא כעין קרבן, לבקש כפרה וסליחה שלא טיפלו בבן אדם שהיה אורח בעיר שלהם ושעזב את העיר ובאמצע הדרך הוא מת. אז רואים כמה זה דוגמה קטנה מכל התורה, כמה, מכל הפרשות, כמה התורה נותנת חשיבות להתייחסות לזולת, ואהבת לרעך כמוך, לאהוב את השני, לדאוג לשני, שיהיה אכפת לנו מהשני, ואני חושב, אין יותר מתאים מהצוות של רשות הקליטה, שאתם ממש במשך כל השנה, אתם, זה מה שאתם עושים. אתם דואגים לשני, דואגים למי שעלה לארץ שיהיה לו יותר טוב בארץ, יותר קל, שיעבור את הקשיים של העלייה יותר בקלות, וזה בדיוק מה שאתם עושים במשך כל השנה, אז זה הזדמנות בשבילי להודות לכם על כל מה שאתם עושים, ממש, ואני גם, אפילו שאני לא נמצא בתוך הצוות המקצועי, אני בדרג הפוליטי, אבל עם פיני וכל מה שאנחנו שומעים מבחוץ בכנסים, ברחוב, אני כן מסתובב ואני שומע שעזרו לי, נתנו לי, פניתי, שלחתי מייל קיבלתי תשובה, אמרו, התקשרו, הבטיחו, ממש, שזה מה שאני שומע במשך כל השנה וזה ממש הכל בזכותכם. וזה, אין מה לעשות, כמו שאני תמיד אומר, לעבוד, להיות חלק ממשפחת רשות הקליטה זה לעבוד עם הלב, עם הדאגה לשני, זה לא עבודה שהולכים והולכים, צריך להבין את השני. בן אדם שהוא במצוקה אז לפעמים הוא לא, גם הוא מדבר בצורה אולי לא כמו שצריך לדבר ואתם יודעים את זה ואתם מבינים את זה ואתם עושים את העבודה בכל המגזרים בכל העולים, בכל

הארצות, וזה הזדמנות לכם להגיד לכם תודה תודה תודה ענקית לכל הצוות. כמובן, הצוות הזה מנוהל על ידי החבר שלי פיני, שעושה את זה גם בטוב לבב ובסבר פנים יפות, ועושה את זה טוב, וכולם אוהבים את פיני, ועושה את העבודה, אני מקווה, וממש,

פיני גלינקביץ:

זה מוקלט.

שמואל מרציאנו:

כן. אז ממש, זה גם הזדמנות להודות לו, שכל פעם גם שאני פונה אליו ואנחנו יושבים בישיבות, עבודה וזה, ואנחנו רואים איך הדברים מתקדמים ואיך יש תמיד אוזן שומעת, ואפילו שהוא בעצמו הוא לא עולה אבל יש לו את הרגישות הזאת. אני רוצה גם, זה הזדמנות גם בשבילי, לא עושה את זה הרבה פעמים, אבל ... להודות ללשכה שלי, לאבי וליונתן על העבודה גם המסורה שעושים ביום יום, וגם אם צריך בגנים, בתעודות חיים, באישור חיים שאנחנו עושים פעם בשבוע שזה לוקח הרבה הרבה הרבה זמן והרבה כוחות והרבה, צריך הרבה סבלנות, זה להתעסק עם אנשים בגיל השלישי שהם מגיעים עם הרבה זמן ואנחנו פחות זמן וצריך לנהל את כל זה, וכל הפניות בגנים וכולי, זה ממש עבודה לא פשוטה, אז זה גם הזדמנות להודות להם מכל הלב על כל העבודה המסורה שעושים במשך כל השנה, וכל העבודה שאני מפיל עליהם. אז זה הזדמנות להודות לכם, זה גם סוף שנה. טוב, זה יהיה בסיכום. עכשיו אני רוצה לתת זכות דיבור, לפני פיני שיעשה לנו סיכום על שנתיים, אם אחד מחברי ההנהלה, אדיר, אם אתה רוצה להגיד משהו, וגם יהודה, בכבוד.

יהודה פרוידינגר:

אריה.

שמואל מרציאנו:

אריה פה? הצטרף אלינו סגן ראש העיר, אריה קינג. להוסיף לפרוטוקול. ועכשיו גיל גם,

דובר:

הוא עניו, צנוע, לא רואים אותו.

שמואל מרציאנו:

אז,

אדיר שוורץ:

מצטרף לכל הברכות של היושב ראש, העבודה שנחשפנו אליה, אנחנו נחשפנו אליה רק בחודשים האחרונים, מאז הכניסה שלנו לקואליציה. היא עבודה כל כך מרשימה, יצא לי לראות הרבה מקרים כבר בשטח, ושמח לראות פרצופים מוכרים. עבודה כל כך מרשימה, כל כך מסורה מול אתגרים לא

פשוטים שכל עם ישראל עובר עכשיו ובטח גם עולים חדשים בירושלים ובכלל. משימה, יש לכם זכות שיש לכם עבודה שהיא עבודת קודש במובן הכי הכי פשוט של המילה, עם מניות בטוחות בעתידה של העיר ירושלים. כל עולה ועולה שבחרים להישאר כאן בעיר ומשתקעים כאן בעיר ומקימים משפחות כאן בעיר זה תרומה גדולה לעתיד ירושלים, אז תודה לכם על כל העבודה המאד מאד מרשימה שנחשפנו אליה, והתפקיד שלנו להמשיך לספק את התנאים בשביל שפיני וכולכם תוכלו ככה להמשיך ולדחוף, לתת עוד ועוד מענים ולצופף את הרשת, שכל עולה ועולה יקבלו את הכל.

שמואל מרציאנו :

תודה רבה. תודה רבה, אדיר. אריה?

אריק :

אני מכיר פה הרבה פרצופים, ואני שמח שזה עדיין אצל הרב מרציאנו, כל השנים ליוויתי את הפעילות שלכם ונמשיך ללוות, וכמו שאמר אדיר גם, זכות גדולה יש לכם לקלוט, אני אומר את זה כבן לעולים וכמי שבעיסוקי הפרטיים מעסיק רק עולים, זאת משימה חשובה, ציונית מהמדרגה הראשונה, ובהצלחה. ממש בהצלחה.

שמואל מרציאנו :

יהודה?

יהודה פרוידנגר :

קודם כל מצטרף לכל התודות ולברכות. התקופה הזאת היא מצד אחד מעודדת עלייה, מצד שני מפחידה עלייה. כי מצד מה שקורה בעולם והעלייה באנטישמיות לכאורה זה מעודד עלייה, מה פה שקורה הוא קצת מפחיד. אז קודם כל מתברר שיש הרבה יהודים שדווקא, לכאורה מה שמפחיד מעודד גם. כי הם אומרים, זה הזמן לבוא, זה הזמן לחזק את העם בארץ ישראל, לבוא, להירתם, להתנדב, לעשות משהו רציני. אני חושב שזה הזמן של רשות כמו שאתם, הלוואי בעזרת השם שתתקדמו, אני לא יודע, אומרים שהבטיחו שתתקדמו מרשות. באמת צריך עוצמות מאד גדולות בתקופה הזאת, בתקופה הזאת להיות נותנים מענה נכון. עכשיו, חלק מה-, אני חושב שצריך לקשור פה את כל הדברים שקורים בעיר, ביחד. זאת אומרת, שתהיה איזושהי ראייה מתכללת. כי קורים בעיר המון דברים, המון המון דברים, העיר מתחדשת, העיר נבנית, העיר, יש באמת דברים יפים, עיר שמשקיעה הרבה בפעילויות תרבות, עיר שמשקיעה בתשתיות המון, בתי ספר, שיפור של החינוך. כל הדברים האלה ביחד בעצם זה נותן כלים למכור, במירכאות, לעולים לבוא, להגיע לפה. כי יש לכם פה מענה. ואני חושב שדווקא הבנייה, הבנייה המואצת שקורית פה בעיר זה הזדמנות להעלות קהילות שלמות כקהילה, כי חלק מהפחד, מהחשש, אני רואה פשוט בוגרים, אני במקום העבודה שלי, איפה שאני מתפרנס, אני סמנכ"ל בקריית חינוך, שיש לנו תכנית לבני חוץ לארץ, אנחנו עכשיו בשנה הזאת התחלנו עם 280 נערים ונערות בני חוץ לארץ שבסוף איזה 40%, מעל 40% מתוכם, חלק נשארים וחלק חוזרים להשלים תואר ואז באים לארץ, ורובם, כל מי שעולה כמעט מתרכז, דווקא מהמדינות האנגלוסכסיות, מתרכז בבית שמש, באפרת, הם באים כבר לאיזושהי קהילה שיש להם. צריכים

לחשוב פה יצירתית איך יוצרים בירושלים מרכזי קהילה, ללכת למקומות ולדבר עם אנשים שעולים דרך כל הגופים שאתם מכירים, סוכנות, נפש בנפש, להציע לאנשים, ללכת אפילו במקביל עם מחלקת, לא יודע מה, תכנון, ולשבת איתם ולהגיד להם, בואו, בפרויקט הזה תחברו אותנו עם איזה יזם. ולהגיד ליזם, תראה, אנחנו מביאים לך קודם כל חמש משפחות לבניין הזה, תלך לקראתם, תעשה להם משהו, ואז נהיה גרעין, וסביב הגרעין הזה מביאים עוד. לחשוב איך באמת בכל העשייה הזאת שקורית בעיר, איך אפשר לרתום את הכל בשביל להביא קהילות שלמות שיגורו בירושלים. אחרת באמת יש פתאום, בנתניה הופכת להיות קהילה של צרפתים ופה הולכים להיות קהילה של אמריקאים ופה זה. אנחנו צריכים, בירושלים יש, ירושלים מספיק גדולה לתת מענה גם לקהילה של צרפתים, גם לקהילה של אמריקאים, גם קהילה של דרום אמריקאים, גם קהילה של מדינות חבר העמים, לכל מקום לעשות פה אפשרויות ולמצוא מקומות, עם כל המכלול שיש בעיר, כדי באמת לשווק את זה ככה, קהילה עולה, קהילה עולה, לא רק משפחה עולה.

שמואל מרציאנו :

תודה רבה יהודה. זה דורש הרבה הרבה,

יהודה פרוידינגר :

נכון.

שמואל מרציאנו :

תעסוקה,

יהודה פרוידינגר :

ותראה איזה צוות נהדר יש פה, מה.

ורוניק ביסמוט :

צריך לדבר עם ראשי קהילה בחו"ל בעיקר,

יהודה פרוידינגר :

נכון.

ורוניק ביסמוט :

וליצור קשר, וזה לא פשוט. כי לא כל ראשי קהילה, בצרפת למשל,

דובר :

מעודדים.

ורוניק ביסמוט:

מעודדים עלייה במיוחד.

יהודה פרוידינגר:

אבל היה, אני ראיתי, היינו בקהילה שישבה עם משה ליאון שהם דיברו שימצא להם מקום, נכון?

פיני גלינקביץ:

כן.

יהודה פרוידינגר:

עם איזה יום. איפה זה המשיך?

פיני גלינקביץ:

ברור שזה המשיך ותיכף נשתף ... ,

יהודה פרוידינגר:

בשמחה. אבל אתם צריכים את הדברים שאתה רצית, לא בגלל שאני אמרתי משהו צריך להתייחס.

פיני גלינקביץ:

אל תדאג. גיל אולי?

שמואל מרציאנו:

כן, גיל?

גילי:

אני לא אאריך הרבה, תודה לכל חברי המועצה ... שידו תמיד בכל הדברים, ולכל הצוות, אני לפחות בתקופה הקשה הזאתי חושב שכולם, אם יש משהו שנותן אופטימיות ותקווה זה העולים החדשים וכמה שיבואו אלינו ואני מאחל לכולנו שבשנה הזאתי יהיה לכם עבודה מטרופת, ... מסיבות טובות, נשלם שעות נוספות, מה שאתם רוצים, אבל העיקר שיהיה המון המון עבודה, לכולנו, זו תהיה בשורה ענקית לעם ולעיר ולמדינה, והאמת שככה יהיה. אז שיהיה לכולם שנה טובה ובטוחה,

דוברת:

אמן.

שמואל מרציאנו:

תודה רבה.

פיני גלינקביץ:

אז אני אקח כמה דקות ככה קצת לדבר, אחד, גם להגיד תודה באמת על הסיטואציה ועל המקום. אנחנו החלטנו שאת וועדת הקליטה, וועדת קליטה אחת בשנה אנחנו נקדיש לנושא של הרמת כוסית עם הצוות ועם חברי הוועדה. נעשה גם איזשהו sharing כזה של החוויות, של התחושות. ניתן כמה נקודות קצת להמשך, ונשתף את האנשים. אז זה מה שאנחנו עושים עכשיו. בהמשך יהיו גם כמה סיפורי קליטה, זאת אומרת, מה שנעשה כאן בוועדה, לפעמים אנחנו מביאים סיפורים של משפחות של עולים חדשים שישתפו אותנו, ככה היה גם לפני שנתיים לדעתי, ישתפו בסיפור העלייה והקליטה וכולי. ואז אמרנו, רגע, הצוות הזה שנמצא כאן, נכון, אני לא עשיתי עלייה, אבל חלק גדול מהצוות כאן עשה עלייה, ועבר חוויות של קליטה כזו או אחרת, וחלקם אפילו ברמה של עולים חדשים. אז אנחנו נקדיש את החלק השני לסיפורים אישיים של העובדים שלנו שעברו, ואיך זה מיתרגם בעבודה. אז זה יכול להיות נחמד. העשייה כמובן היא שלכם, וישר כח לכל אחד ואחד מאנשי הצוות. כי אני מיפו 19 אני לא יכול לקלוט עולים, אבל מי שנמצא בלב העיר, מי שנוסע ליריד עלייה או מי שנמצא בכל מקום אחר הוא זה שעושה את העבודה, אז באמת תודה לכם. ותודה לחברי המועצה, וואו, אני שמח על השותפות של כולכם, ואנחנו נשמח, כל אחד, תרגישו בנוח ואנחנו, אם תרצו לשאול שאלות או להכיר את העשייה שלנו, מבחינתי פתוח ומבורך אז זה להתחלה. אנחנו עברנו שנתיים פלוס לא קלות, בתחום העלייה והקליטה. זה התחיל בתחום, בתקופת הקורונה. אני אזכיר לכם, אני לא, שהשמים היו סגורים וישראל הייתה ירוקה ועולים התחילו להגיע ועזבו מקומות אחרים, כי אם להיות לבד סגור בחדר, למה להיות בפלורידה או בצרפת, עדיף כבר לבוא למדינת ישראל. ובאמת היה גל של עלייה ואז היה שינוי והכל השתנה, ואנחנו תוך כדי ההיערכות הזאת למדנו גם איך להגיב ואיך לעבוד עם המדינות החברתיות כי ראינו שפתאום מידע שהיינו צריכים להעביר לציבור לא מונגש בשפות, וראינו שהאתרים העירוניים לא מספקים את השירות בשפות כמו שצריך, ואנחנו דוחפים מידע ומושכים מידע ומנסים לתרגם אותו ולהתאים אותו, ועולים חדשים שהגיעו מצרפת האזינו לרדיו או לחדשות בצרפת ופעלו בהתאם להנחיות בצרפת, שהיו שונות לגמרי מהנחיות הקורונה כאן, והכל היה בלגן. ועברנו תקופה לא פשוטה של מלחמת, עברנו, עדיין, של מלחמת רוסיה-אוקראינה, שגרמה לאיזשהו שינוי גדול במספר העולים לארץ, שינה את כל המאזן, חייב אותנו להגיב במהירות לכל הנושא הזה. מי שמכיר את הנושא של בתי מלון והכניסה שלנו לתוך בתי המלון ולתת מענה לעולים, כשבכל הרשויות איפשהו ניסו ככה לתחזק את העניין, אבל בשבילנו היה עניין להשאיר אותם בירושלים, והשקענו לא מעט משאבים, זמן, כסף, כוח עבודה של כל אחד ואחד מכם לראות איך לוקחים את העולים שישבו במלונות ועושים להם סיורים בירושלים והיכרות עם ירושלים, וככה נולד פרויקט של דירה בבירה בירושלים, לעזור להם למצוא דירות בירושלים. ונשארו, לא מעט משפחות. מעל 100 בפסגת זאב, ועוד, סך הכל כ-160 משפחות נשארו בירושלים, רשומים ונשארים איתנו כאן. כשאנחנו מסתכלים על הנושא של עידוד עלייה וקליטה של עולים אני רוצה לשים קצת כמה נתונים על השולחן, וזה חשוב לאוזן של חלק לפחות מאיתנו. 40% מהגידול היהודי, אריה, בירושלים, 40% זה עולים חדשים.

יהודה פרוידינגר:

המזל, המזל.

פיני גלינקביץ:

עולים חדשים. אם אני לוקח את המספרים של מי מגיע ומי עוזב את ירושלים, ואני מסתכל כמה מהם עולים חדשים עד עשר שנים או בהגעה ראשונה, 40% מהם הם עולים חדשים. אז מי שמחזק ומי שמפריח את ירושלים, בגדול אני גאה להגיד שזה העולים החדשים שאתם מביאים ומחזקים ומתחזקים ולומדים איך עובדים איתם כאן בירושלים. ואנחנו מסתכלים, מי מגיע לירושלים? אז מעל 60% מהם חבר'ה צעירים, רשות הצעירים. זה קלאסי, חבר'ה, העולים מעל 60% זה עד גיל 40, ומתוכם בגילאי העבודה, 18-35 וכולי, אחוז מאד גדול, כולל הרבה ילדים בבתי הספר. ואנחנו כאן צריכים, אתם צריכים להיות הכי מקצוענים שבעולם כדי למצוא להם את בתי הספר הנכונים, ואת הזרמים החינוכיים הדתיים הנכונים, וזה אתם עושים כל הזמן. אנחנו בימים אלה נדרשים לאיזשהו פרויקט שנקרא חלומות קדימה על ירושלים, ואחד החלומות שאני, אנחנו שמנו על השולחן, זה מה שנקרא המגנט הירושלמי, איך אנחנו מושכים עוד עולים לירושלים ומוצאים להם את המקום בעיר. אז ישאלו אנשים, רגע, למה, למה דווקא עכשיו? הרי זה מה שאתם עושים כל הזמן. אז אנחנו נדבר קצת על מה שידיד גורי, פרוידינגר, סליחה, דיבר עליו בעקבות, וגם מחר בכנס מקצועי שנעשה של קליטת עליה נדבר עליו, יש היום מגמה מאד קשה של נושא של אנטישמיות בעולם. אם אנחנו מסתכלים על הנתונים, ויש לי את הנתונים של גידול באירועים האנטישמיים בעולם, אנחנו מדברים על קפיצה של, בצרפת של 1000% בגידול, של צפון אמריקה, אוקי? כולנו חשבנו ארצות הברית הרגועה והשלווה, אנחנו רואים מה קורה בקמפוסים, אנחנו רואים מה קורה במקומות אחרים. בארגנטינה, בברזיל, בכל מיני מקומות בעולם, קפיצה של עשרות, מאות, אלפי אחוזים באירועים אנטישמיים. ואם אני מדבר עם אנשים שיותר מכירים ומומחים ממני, הם גם אומרים שחלק גדול מזה לא מדווח. כי אם קורה אירוע אצלי בבית ליד השכן והשכן עובר או עושה משהו, לפעמים אני אחשוש לדווח עליו. אז זה אירועים הרבה יותר גבוהים, אוקי? אני לוקח ליד זה גם דברים שקרו בצרפת, אם יש שינוי של מגמה בעקבות הבחירות בצרפת זה משפיע, כי החשש של עליית השמאל והימין הקיצוני, איך זה משפיע עלינו. ואנשים מתחילים להתעניין בעלייה, ויש היום מספר עצום של מתעניינים. אוקי? אם אנחנו היינו ביריד עידוד עלייה בצרפת והגיעו מעל 3,000 איש, כ-3,200 נרשמו במחשבי הסוכנות שהגיעו ליריד, ואני חייב להגיד לכם שאני עושה לא מעט שנים בתחום הזה, ובלא מעט ירידים הייתי, מעולם, מעולם, הייתי ב-Mega Event של נפש בנפש, היו 1,200 איש, וזה היה תמיד הטופ. 3,000 איש הגיעו לאולם, עמדנו ככה. מי שהיה במקום עמד ככה באולם. אלפי אנשים מתעניינים בעלייה. אם אני מסתכל על המעגל הרחב יותר, אהלן חגית.

חגית משה:

אהלן.

פיני גלינקביץ:

הצטרפה חגית משה, סגנית ראש העיר, אחראית על תיק החינוך, ועידוד עלייה גם בצפון אמריקה.

חגית משה:

שלום, נעים מאד.

פיני גלינקביץ:

אהלן. אז אם אני מסתכל על נתונים של המתעניינים, המעגל גדול יותר. הנתונים שאני מקבל על מתעניינים בנפש בנפש בצפון אמריקה מדבר על קפיצה של מאות אחוזים במתעניינים, זאת אומרת, יש כאן איזשהו סולם. אנשים שמתעניינים, מרימים טלפון, שואלים האם ניתן לעלות, האם יש לכם מידע, שלב ראשון. מתוכם חלק פותח תיק. לפתוח תיק זה כבר אומר שאני מתחיל איזשהו תהליך, אני כבר שולח נתונים, אני כבר פותח ומעביר מידע. אז אנחנו היום, יש לנו את הנתונים של 260% פתיחת תיקים בצרפת, של כמעט 100% פתיחת תיק בצפון אמריקה, מספרים מכפילים את עצמם, של פתיחת תיקים. זה לא אומר שהם עולים מצד אחד, אבל המספרים כבר מדברים על מגמה. ואגב, לפתוח תיק זה הליך פרוצדורלי. זאת אומרת, אם אני היום לא פותח תיק אבל אני מחליט לעלות, אני תוך כמה שבועות גם עושה את הפרוצדורה הזאת. אז המספרים הם ענקיים, ועכשיו השאלה איך אנחנו נערכים לזה. ומהצד השני, יש לנו כוחות, יש לנו כוחות דוחפים, כבוד הרב, פרשת כי תצא, ויש לנו כי תבוא, יש לנו כוחות מושכים, אוקי? אז כוחות מושכים,

חגית משה:

פיני,

דוברת:

זה כבר מתחרה.

חגית משה:

לא הכרתי.

דוברת:

זה כבר מתחרה.

יהודה פרוידינגר:

הוא כל פעם אומר דבר תורה, חגית, כל,

יהודה פרוידינגר:

אתם כבר מכירים?

יהודה פרוידינגר:

חגית, כל וועדה הוא אומר דבר תורה.

ורוניק ביסמוט:

יש לנו השפעה חזקה פה.

פיני גלינקביץ:

יש לנו 74 מצוות לפני כניסה לארץ, ואני לא אכנס, כמו שאמרת, לאישה יפת תואר, ולא אכנס לבן בכור. אבל נעזוב את זה, כי אנחנו לא מתעסקים, כי התחלנו בשופטים, אז אנחנו לא,

חגית משה:

טוב, הבנתי, הבנתי שאתה תלמיד חכם.

(צוחקים)

פיני גלינקביץ:

סתם בשביל הקוריוז. עכשיו, בלבול אותי.

(צוחקים)

פיני גלינקביץ:

אבל מבחינת ה-, אז בואו נדבר על הכוחות שמושכים אותם. אנחנו צריכים להיערך כירושלים, וזאת משימה לא פשוטה, איך אנחנו מושכים אותם. אבל ישראל היא מדינה כרגע במלחמה, זה לא, אין כאן איזשהו, אז אנשים שנמצאים שם, ולכן הדילמה שלנו והעשייה שלנו מחייבת כוחות כפולים ומכופלים, וזה מה שאנחנו צריכים לעשות במהלך השנה. אנחנו מזהים את הכוחות שדוחפים אותם משם, מזהים אותם, אנחנו יודעים להכיר את הקהילות השונות, יש לנו מיפוי של הקהילות השונות. הגענו אליהם, אנחנו בעזרת השם אבל בלי נדר גם נגיע לקהילות בצפון אמריקה ונעשה את שיתופי הפעולה וננסה למשוך אותם לכאן. הכוחות המושכים הם לא פשוטים, כי אמרנו מדינה במלחמה, אנחנו צריכים לדעת איך אנחנו מוכרים את ירושלים, ואיך מוכרים את ירושלים כעיר שיש בה הייטק ויש בה אקו סיסטם שמתפתח, ואיך אנשים במקום ללכת ללמוד, כי ישבנו בצרפת בבית ספר, נכנסנו לבית ספר ודיברנו עם ילדים בכיתות י"א וי"ב, כי אנחנו לא רק עושים ירידים. עיריית ירושלים, לא כמו כל עיר אחרת, אנחנו משנים את הכיוונים, אנחנו הולכים למקומות אחרים שאף רשות לא הגיעה. הגענו לשלושה בתי ספר בפריז ודיברנו עם חבר'ה צעירים והם אומרים, אוקי, אני עכשיו בכיתה י"א, אני יודע מה אני הולך לעשות בפריז, אני הולך ללמוד 1, 2, 3. אם אני עולה לירושלים, מה יש לי כאן?

איך אני עושה כסף, איזה ביזנס אני פותח, מה אני לומד? וכשאנחנו מסתכלים, בירושלים יש לא מעט מה להציע, אבל הרבה מאד הולכים להרצליה, למרכז הבינתחומי, לכל מיני מקומות שהם פחות, שיש שמה כל מיני תכניות בשפות שונות, אבל גם יש לירושלים. זאת אומרת, אנחנו צריכים לעשות את המיפוי החזק, לראות מה מתאים ולנסות להגיע ולשווק, ולא להפסיק. זה לא זבנג וגמרנו, זה תהליך ארוך מאד מאד. דיברת על הקהילות, פגשנו בעזרת לא מעט אנשים טובים קהילה שמגיעה מאזור, אני בטח אגיד את זה לא נכון, אבל, נואי?

ורוניק ביסמוט:

נואי.

שמואל מרציאנו:

נואי.

ורוניק ביסמוט:

נואי.

פיני גלינקביץ:

בסדר, הרמתי את זה לזה, ידעתי שזה יגיע. אבל בלשכת ראש העיר פגשנו את הקבוצה של חבריה שרוצים להגיע לירושלים ומתלבטים איזה בניין לקנות, כי הם רצו לקנות את הבניין ליד בית אנה טיכו ובסוף הם מחפשים משהו באזור טלבייה ורחביה, לקנות מספר בניינים ודירות. אלה האנשים. והתחלנו מהלך של עבודה איתם, מוכר? מה?

אדיר שוורץ:

זה כמו סבא רבא של יהודה, קנה חצי מירושלים.

ורוניק ביסמוט:

זה קהילה מאד מבוססת, אבל ... ,

פיני גלינקביץ:

נו, אז אפשר, אתה יכול לנדב,

יהודה פרוידינגר:

... שני בתים.

פיני גלינקביץ:

שני בתים על פרוידינגר. אבל התהליך הוא לא פשוט, כי אנחנו התחלנו, אנחנו עובדים בצורה מסודרת, בואו נראה מיפוי של הקהילה. יצרנו קשר, יצר יוסף מיימון קשר אישי עם נציגי הקהילה, פגשנו אותם, בנינו שאלון נורא מסודר מי אתם, כמה ילדים, איפה אתם לומדים, כדי שנדע איך, וזהו, ואין מענה. והם מתלבטים וכן מתלבטים וכולי. הדואליות הזאת קיימת, אבל אנחנו לא נפסיק, כי מלאכת הקודש לא תיעשה ביום אחד, אז אנחנו נמשיך עוד פעם ועוד פעם עד שיגידו רוצה אני, ורוצה אני ויבואו. המהלכים הם לא פשוטים, המהלכים מול צפון אמריקה. ירושלים היא העיר שקולטת הכי הרבה עולים מצפון אמריקה. ירושלים היא העיר שבשנת 2023 קלטת הכי הרבה עולים מצרפת. ירושלים היא העיר שקלטת בשנת '23 הכי הרבה עולים דוברי ספרדית. אנחנו פחות טובים בדוברי רוסית, פחות מגיעים לירושלים. זה נושא שהוא על סדר היום שלנו ואנחנו ננסה גם להגיע לדבר הזה. אנחנו לשנה הבאה מנסים גם לפתוח עוד מוקדי קליטה. יש לנו היום, כשאני נכנסתי לתפקידי היו עשרה מוקדי קליטה בפחות מחצי משרה במספר, היום אנחנו עם 18 מוקדי קליטה ברחבי העיר, חלק מהם נמצאים כאן, במשרה מלאה, 3/4 משרה וכולי. ואנחנו רוצים בעוד שתי שכונות יקרות לנו לפתוח, כי זה שכונות קולטות עלייה. אפילו הנה, דיברנו על מעלה רמות, לא היה מעלה רמות. הייתה שכונה, הגיעו עולים, ראינו שיש צורך, נכנס רכז לנושא הזה. חלק מהדגשים שלנו לעבודה,

חגית משה:

אוכלוסייה חרדית? כן, של עליה? מצרפת?

פיני גלינקביץ:

חלק מהדגשים, אנחנו פשוט הולכים לפי המציאות ומתאימים, בשכונה שבה יש רכז שהוא דובר שפה מסוימת ותרבות אנחנו נלך איתו לשם. אם נגלה צורך במקום אחר אנחנו נלך ונתאים את הצרכים, חלק מהכיוונים. אז אנחנו הולכים להציע מודל, בחלומות שלנו לשנה הבאה, מודל שיעסוק בעבודה, בכמה דגשים מאד מרכזיים. אחד, הרבה הכנה טרום עלייה. מה שאנחנו יכולים לעשות טרום עלייה בנושא של תעסוקה, בנושא של שפה, בנושא של היכרות עם הקהילה, כל הדברים האלה אנחנו מתחילים לפני. נושא של עסקים, אנחנו נכנסים לנושא הזה, לנסות להביא עסקים לירושלים. בנושא של הנגשת חומרים ומסלול ירוק לעסקים בירושלים, ישבנו גם עם מחזיק תיק העסקים שראיתי שיצא למילואים, אבל אנחנו ננסה לראות איך אנחנו ממשיכים ביחד עם קעליטה וארגונים נוספים להוביל את הנושא הזה, ועם הסוכנות היהודית. אנחנו מדברים על מרכז צעירים, אולי בעזרת השם ועם הרבה תמיכה של גיל וראש העיר בנושא, ומשרד העלייה והקליטה והסוכנות, אולי לנסות להקים מרכז לצעירים בירושלים, שיביא חבריה צעירים עולים למרכז העיר, gain changer מבחינתנו, קפיצת מדרגה. בעזרת השם בשנה הבאה. נושא של קהילות, דיברנו על קהילות. המושג קהילה, ולי כעובד קהילתי הוא גם מאד גמיש, כולנו מכירים קהילות כשכונה, אוקי? אבל כשאנחנו נדבר עם קבוצות או עם אוכלוסיות שונות המונח קהילה מדבר על בתי כנסת וארגונים אחרים. אנחנו צריכים לדעת איך אנחנו עובדים עם קהילה, וחייב להגיד שאנחנו הולכים גם לפרויקט שנקרא welcoming communities, בחיבורים לדוגמה לקחת שכונה כמו פסגת זאב, למצוא אנשי מפתח מובילים בשכונה,

אולי פוליטיקאי כזה או אחר מתוך השכונה שיוכל להוביל אותנו ויעזור לנו בכיוון הזה, אבל לנסות להביא קהילות שונות לפסגת זאב. עובד בלי עין הרע, ברוך השם. כמה פעמים אמרתי ברוך השם?

(צוחקים)

שמואל מרציאנו:

כבר לא סופרים.

דוברת:

כבר לא סופרים.

דובר:

השם ישמור.

פיני גלינקביץ:

כמה שנים אנחנו ביחד?

(צוחקים)

דובר:

ברוך השם.

שמואל מרציאנו:

ברוך השם.

פיני גלינקביץ:

אז הקטע של communities, איך אנחנו מארגנים את הקהילות השונות. אני תיכף מסיים, אבל בהיבט הזה. נושא של דיור, וואו, אחד הדברים הכי קשים והכי מרכזיים והכי עומדים על הפרק והכי gain changer בנושא של דיור, מה עושים עם הקטע של דיור בירושלים, איך אנחנו מאגמים מאגרי מידע על דיור, איפה יש דירה פנויה, איך אנחנו עוזרים לעולים למצוא את הפרויקט המתאים, את הדירה המתאימה, את השכונה המתאימה, איך בונים או ממשיכים את הפרויקט שהתחלנו בו של דירה בבירה. איך מחברים את מהנדס העיר לכל התהליך הזה שיעזור לנו עם עזרה, הנחה, ברגע שבונים היום מגדלים בקריית יובל, ו... בונה היום מגדל, האם הוא יכול בהגדרה שלו בחתימה של העירייה לאשר X אחוז של דירות לעולים חדשים? לא יודע, סימני שאלה.

יהודה פרוידינגר:

במוזל, מה?

פיני גלינקביץ:

במחיר מוזל, בעלויות מוזלות, תהליך שאנחנו עובדים עליו. הקטע של דיור זה מכשול בסיסי, כי גם אם הנתונים לא מדויקים, התפיסה של ירושלים כעיר יקרה. אנחנו נלחמים הרבה בדברים האלה,

יהודה פרוידינגר:

עולים יכולים לזכות במחיר למשתכן?

דוברת:

לא.

יהודה פרוידינגר:

יכולים להשתתף בהגרלה?

דובר:

לא.

יהודה פרוידינגר:

פה אולי צריך להכניס את הדבר הזה.

חגית משה:

לא מוכרים? אפילו לא מוכרים.

יהודה פרוידינגר:

פה ברמה הממשלתית אולי צריך לשנות,

יוסי מיימון:

זה עדיין קיים, מחיר למשתכן?

דובר:

כן, כן, קיים,

יוסי מיימון:

זה עדיין קיים?

דובר:

זה דירה בהנחה.

יהודה פרוידינגר:

כן.

חגית משה:

מה?

מרגריטה קרסיק:

לא, לעולים חדשים במחיר למשתכן אין שום תוספת,

יונתן אמויאל:

אבל הם נחשבים כמחוסרי דיור?

דוברת:

אבל הם יכולים להשתתף.

יונתן אמויאל:

הם נחשבים,

מרגריטה קרסיק:

אם אין להם דירה בארץ,

יונתן אמויאל:

כמחוסרי דיור.

מרגריטה קרסיק:

כן, אבל זה לא פריבילגיה, אין להם,

חגית משה:

זה לא נותן להם, לא נותן להם,

(מדברים ביחד)

יהודה פרוידינגר:

... לעלות איזה נקודה בהגרלות.

מרגריטה קרטיק:

כמו כל ישראלי אחר.

דובר:

אה.

פיני גלינקביץ:

אני, אני אסיים, אני אסיים, רק תראו כמה דילמות עולות בתוך העשייה שלנו, כמה דברים מחכים לנו לשנה החדשה. אנחנו באמת בסוף אלול ואולי לפני התחלה חדשה שתהיה לנו עוד מעט, אז אני רק אסיים את דבריי ואני אגיד שנעשתה כאן המון עבודה ונעשית המון עבודה, יש הרבה תכנונים. אנחנו צוות שחושב ויוצא מהקופסא. אני מכיר את העשייה ברשויות המקומיות האחרות, אני יודע איך זה עובד, אני חייב להגיד שאני גאה בכם ובעשייה שלכם, בחשיבה מחוץ לקופסא, בעשייה לא תמיד עד שעה ארבע, העיפרון לא נופל, אתם יודעים וכל אחד מכם יודע שכשאנחנו מחפשים את העובדים, אני מזהיר אתכם שיכול להיות שב-11 בלילה יתקשר אליכם עולה וישאל אותכם מה קורה כשילד שלי יש חום. ואני אומר לכם בוועדת הקבלה, אתם לא רופאים, אבל אתם תגידו לו איפה יש טר"ם ומה צריך לעשות. ואנשים פונים אליכם, והטלפון שלכם נמצא ואתם ליד העולים ומול העולים, ולא סתם ירושלים נמצאת במקום הזה, ולא סתם יש כאן עובדים שנמצאים שנים בתוך התפקיד ומחויבים אליו. אז באמת, תודה לכם על העשייה, כמה דגשים שיהיה לנו להמשך, ואני כן הייתי שמח, אחד לפני שאולי חגית רוצה להגיד מילה, אבל אחרי זה, חגית, מה שנעשה, יש לנו כאן ארבעה, חמישה עובדים שכל אחד מהם גם עשה עלייה. אנחנו רוצים שכל אחד מהם יספר את הסיפור בקצרה על העלייה שלו ואיך זה משתלב בתוך העשייה, מה הוא לוקח מתוך החוויה שלו לעשייה. אז אם,

חגית משה:

אז קודם, קודם, אחר צהרים טובים לכולם. אני ממש ככה שמחה לפגוש אותכם, זאת הזדמנות. שאני אעמוד? לא, אני לא צריכה. זאת הזדמנות להגיד לכם תודה, לכל אחד בתחום שלו, בקהילה שלו, בתפקיד שלו. אני חושבת שאתם, הסיכוי של ירושלים לעשות עוד משהו אחר ממה שאנחנו מכירים זה להביא את העולים, כי העולים הם יביאו את האופי הנוסף, כי יש את ירושלים הוותיקה עם השכונות הוותיקות, עם האנשים הוותיקים, ויש את העניין של המשהו הנוסף, המדרגה הנוספת. ואני חושבת שאני יודעת כמה אתה עסוק, כל הזמן אני באה אליך בטענות על זה שאתה מביא אותם ואנחנו צריכים כעיר לתת להם את המענים המותאמים, אז אנחנו, אני חושבת שגם ראש העיר וגם אנחנו וגם בנושא של חינוך אנחנו שוברים הרבה מאד את הראש איך להיות מותאמים. אני מחזיקה את תיק החינוך בירושלים, ובאמת יש כל הזמן, עם הצוותים שלכם, עם ענת ובאמת עם כולם הרבה מאד

שנים, מחשבה איך מדברים על דיור, שזה באמת אבן מאד מאד משמעותית אבל גם הסיפור של החינוך הוא מאד מאד חשוב להורים, משפחות שיש להם ילדים, אחד הדברים זה תעסוקה, איפה אנחנו נגור, איך נגור, הנושא של הדיור, ובאותה נשימה מה יהיה עם הילדים. אני חייבת לספר לכם, אני סיפרתי את זה גם לגיל וגם לך, הייתי בסיוור בארצות הברית לפני חודשיים בערך, ועלה מאד חזק העניין של החינוך שם, שאנשים אמרו, המבוגרים אמרו, אנחנו באים לירושלים, קנינו בית בירושלים, אנשים מאד משמעותיים, יש לנו דירה בירושלים. הילדים עם המשפחות, אז הם כבר לא באים. וזה משהו שמאד מאד הטריד אותי, ואמרתי, אנחנו חייבים כמערכת חינוך לתת מענה מותאם לעולים שיבואו כדי שלא ילכו לרעננה, וזה לא יהיה רק גבעת שמואל. שיהיה להם כאן עוגן לבוא כמשפחות ולגור כאן בעיר, כדי שבאמת בירושלים לא רק יהיו אלה שיכולים לשלם ואלה שיכולים להרשות לעצמם, גם משפחות וזה יהפוך את העיר להרבה יותר תוססת ויותר נכון, כי אנחנו רוצים שמשפחות יגורו כאן. אז זה דבר שאנחנו ככה מאד עסוקים בו, ואני רוצה לברך בהזדמנות הזו, ואני רוצה להגיד לך תודה, יושב ראש הוועדה, על שיתוף הפעולה הזה שאנחנו עושים יחד בעניין של צפון אמריקה. באמת הכניסה של הרב חיים פאר שיושב כאן מאחור, שבאמת ייקח על עצמו להיות פרויקטור באגף ובעצם יטפל בכל הקהילות מצפון אמריקה, שהן מאד מאד מוכרות ואנחנו חושבים ביחד איך באמת לעשות כאן מערכת חינוך מותאמת לעולים שיגיעו מארצות הברית בעזרת השם. להגיד לך יושב ראש הוועדה תודה רבה, באמת על, אני יודעת שכמעט אין עולה מצרפת שלא מכיר את השם שלך, לא קרה. זאת אומרת, כל מי שאני זה יודעים להגיד, הרב שמואל מרציאנו, שמואל מרציאנו את מכירה? אני אומרת, כן אני מכירה. אז אתה באמת כל כך משמעותי, ואני חושבת שאנחנו כעיר צריכים להיות שם, ולהגיד גם לפני בהזדמנות הזו החגיגית של פתיחת שנה והרמת כוסית, להגיד לך תודה באמת על, כמעט כל פרויקט שמגיע אליך אתה לא נבהל, עוד לא ראיתי, עוד לא פגשתי אותך, אנחנו מכירים מספיק שנים, מספיק שנים כדי להגיד, אולי הפעם הוא יופתע, אולי הפעם הוא יגיד אי אפשר. אתה והצוות שלך וכל מה שאתה מוביל, באמת לא מתרגש מלצאת מהקופסא. וזה לא ברור מאליו, כי במערכת גדולה ובעיר כל כך גדולה עם כל כך הרבה עולים חדשים, זה לא ברור מאליו שלא נבהלים מלצאת מן הקופסא, ואתה עוד מזמין את כל אחד מהתפקיד שלו להמשיך לצאת מהקופסא כדי להיות טובים יותר, מותאמים יותר, ולא כאלה שבלונים שאומרים, זהו, זה מה שאנחנו יודעים לתת, וזה הכוח והעוצמה שיש לכם. אז זאת הזדמנות לומר תודה, כל מי שעוסק בדבר הכל כך חשוב על זה, ולגיל ריבוש שהוא מצטנע ותמיד בשקט בשקט, גם לך, בעצם אני, אני חייבת להגיד לכם שהתודות הם באמת עם האנשים שאני מכירה פה בארגון שנקרא עיריית ירושלים, וכל האנשים שנמצאים בארגון הזה, שמטפלים באגף קליטה, בתחושה שהם מאד מאד מחויבים להיות בשבילכם, זאת אומרת, אתם מעבירים להם את הצרכים, את ההתלבטויות, וכשיש אנשים שכל כך חשוב להם העלייה ולא רק להביא את העולים, לא רק העלייה, גם את הקליטה, זה משהו שהוא, רק להגיד תודה רבה ושיהיה שנה טובה, ובהצלחה לחיים.

פיני גלינקביץ :

בהצלחה. אתם לא זה, אבל לפני כ-15 שנה, אולי פחות אולי יותר, ... הייתה לי פגישה עם חגית, והיא באה ושמה לי בפרצוף, הנה הנתונים של הנשירה של ילדים דוברי צרפתית בבתי הספר. ומשם התחיל כל התהליך.

חגית משה :

... אתה מצטער על זה, אה?

פיני גלינקביץ :

מאז צמחה כאן אימפריה.

דוברת :

מאז הם לא נושרים.

פיני גלינקביץ :

אבל לקום באומץ ולהציף את זה על השולחן ולשים נתונים שלא היו מוכרים לאף זה זה. נמצא כאן גבי, בשקט בצד. גבי הוא האיש והכובע. בוא תגיד לנו מי אתה ואולי בכמה מילים על סיפור עלייתך. תעמוד. שישמעו אותך. ישמעו אותך מכאן ומכאן.

גבי דניאלי :

... כולם, שמי גבריאל דניאלי. אני עולה חדש מטורונטו, קנדה. נולדתי בטורונטו, אחרי זה באתי לארץ בשנה אחרי התיכון ללמוד בישיבה כמו כל אחד שמסיים תיכון יהודי, עושה דבר קלאסי, מגיע לארץ לשנה, לימודים, למדתי בכמה ישיבות, אחת בישיבת הכותל, אחת בתורת החיים ועוד אחת. ואחרי זה אמרתי, בסדר, אולי מאד יפה לגור בארץ ישראל, למרות שההורים שלי ירדו מהארץ, אבא שלי מבית שמש, אמא שלי מכפר סבא, ועברו לטורונטו בשנת 1980. אז אנחנו גדלנו על סיפורים של צה"ל, סיפורים של ארץ ישראל, באנו כל שנה לבקר בחגים, כמו עוד פעם, משפחות קלאסי אמריקאיות, קנדיות, צפון אמריקאים. וביקרנו, טיילנו, ביקרנו את הסבתא, אבל בתת המחשבה אמרתי כן, איזה יום אחד אני אעלה. אחרי שנה בישיבה, שנתיים, הלכתי לאוניברסיטה באמריקה, בישיבה יוניברסיטי, שם עשיתי תואר בכלכלה, נדל"ן וגם לימודי יהדות. אחרי התואר נהייתי פרופסור בישיבה יוניברסיטי, 11.5 שנה למדתי שם, ואחרי זה קיבלתי עבודה, שנה אחרי זה, בטורונטו, להיות מנהל של בית ספר יהודי. עכשיו, הגעתי לארץ, זה סיפור מעצמו, כמו שנאמר בתורה, אנוס על פי הדיבור. לא רציתי לעלות, היה לי מחשבה לבוא לבקר, בעוד 10 שנים, 11 שנה אני אקנה פה בית, אבקר עוד, ואחרי זה כשאני אצא לפנסיה נבוא, נגור, ועם המשיח נהיה בסדר. אז לא רציתי לעלות באמת, והיו לי סיבות, היה לי משכורת טובה, היה לי חיים מאד טובים שמה, אבל בסוף הגעתי, אנוס על פי הדיבור, ומצאתי את עצמי לא יודע כלום. עברית שלי אני יודע, כי מהבית קצת ומבית הספר, וחיפשתי פה עבודה שנה כמעט, שנתיים, עד שהתגלגלו הדברים ואיכשהו דרך נפש בנפש והשם זיכה אתי להגיע למשרד הרשות פה. עברתי הרבה דברים בדרך, על בשרי עברתי כל סיפור שכל עולה יכול להגיד, אני

עברתי על בשרי בטוח. מבתי משפט עד בתי דין עד חיפוש עבודה, עד לימודים, הכל. וזה באמת, עכשיו אני רואה לאחורה שזה הביא לי את הכלים כן לעזור לעולים, עכשיו אני יודע ואיך מה להגיד ואיך לפנות וגם להרגיש מה הם עוברים, אז פיני וגלית וישראל זיכו אותי לעבוד במשרד שלהם, ומאז אני פרויקטור לדוברי אנגלית פה בעירייה.

שמואל מרציאנו :

... נשוי?

גבי דניאלי :

זה היה חלק מאנוס על פי הדיבור.

(צוחקים)

דובר :

אשתו.

גבי דניאלי :

ואיך שנאמר, בתי דינים וכל זה. אבל ברוך השם בזכות זה יש לי, בזכות זה יש לי בן שהוא נמצא פה, ובגלל זה, בזכותו אני עוד נשאר בארץ, ולא נראה לי שאני אף פעם אעזוב בזכותו, אז ברוך השם ש-, ויש לי את הכל, הבן שלי צרפתי, אני קנדי, אז אנחנו קיבוץ גלויות בבית אחד.

גלית זומר :

תודה, גבי.

(מחיאות כפיים)

פיני גלינקביץ :

אם הוא ככה זורם אתם צריכים לשמוע את הפודקאסטים שלו, וזה בכלל מדליק. אז היה לנו דובר אנגלית לא מארצות הברית, מצפון אמריקה. יש לנו את ויואנה.

ויואנה גולדברג :

אני אישאר פה, בסדר?

פיני גלינקביץ :

אולי באמצע, כן, שישמעו אותך ה-, נראה לי.

וויאנה גולדברג:

אני, אתם יכולים לשמוע מאיפה אני, ברגע שאני פותחת את הפה יכולים לשמוע, למרות שאני פה המון שנים בארץ, 28. וזה מסע ארוך, אבל נראה לי שכל הסיפור של הקליטה זה יותר משמעותי בהתחלה.

דובר:

יפה, יש לך זמן אני רואה, אה?

(צוחקים)

שמואל מרציאנו:

סליחה, נעשה הפסקה קטנה,

דובר:

את יכולה להמשיך.

שמואל מרציאנו:

נעשה הפסקה קטנה, ראש העיר,

משה ליאון:

לא, לא, לא, תמשיכי, תמשיכי. נאכל בינתיים משהו. מה, ככה הם מול האוכל כל הזמן ולא,

(צוחקים)

דובר:

חלק מההכשרה.

חגית משה:

זה עולים, זה מנומסים, לא ישראלים.

(צוחקים)

פיני גלינקביץ:

וויאנה היא דוברת ספרדית,

דובר:

... אז אל תזוז.

ויויאנה גולדברג:

טוב, אז אני רכזת עולים דוברי ספרדית ופורטוגזית ברשות הקליטה בשכונות, כאילו במוקד קליטה של גינות העיר, למרות שאני עובדת עם כל דוברי הספרדית ופורטוגזית מהשנה השנייה. הגעתי מארגנטינה לפני 28 שנים, הגעתי עם אחותי, ארגנטינה, לא בואנוס איירס, מהצפון. ... אם מכירים, אולי מכירים את הסיפור על לב, שיש את הילד שמחפש,

זיוה אברהמי:

מרקו, עד היום הוא מחפש.

דוברת:

מרקו.

ויויאנה גולדברג:

הוא מצא את אמא שלו ... אז משם אנשים מכירים את ... משם. אז הגעתי, הגעתי עם אחותי, נשאר שם ההורים ששנים אחרי זה הצטרפו אלינו, וגם אח באמצע, אחותי הקטנה, שהוא נשאר עד היום שם. אז הגענו בלילה למרכז קליטה ברעננה, כל אחת עם מזוודה, לא ידענו, כאילו, לא ידענו כלום באמת, זאת הפעם הראשונה שהגענו לארץ, סדין אפילו לא היה לנו, לא ידענו שצריך להביא. למחרת היה יום שישי, אמרו לנו, מהר תקנו משהו, כי אין לכם אוכל. כאילו, צריכים ללכת לסופר, הכל סוגרים, זה משהו היה ממש מוזר. הלכנו לסופר, התחלנו להסתובב, הכל בעברית. היה לנו כבר בסיס, אבל בכל זאת היה מאד מוזר, הכל שונה. אז התחלנו לדבר, ומישהי מאחורה שמעה אותנו ואמרה, אתם צריכות עזרה, בנות? כאילו, בספרדית. אז שם הבנתי שני דברים, אחד, כמה חשוב זה לדבר את השפה, בעיקר בהתחלה, שזה משהו כלי, עד עכשיו, כמה זה מחבק וכמה זה עוזר שיש מישהו שדובר את השפה שלך, כשאתה מגיע בעיקר. ודבר שני, שאי אפשר לדבר חופשי בספרדית כי מישהו מבין, בטוח שיש מישהו באזור שמבין, זה לא שלא מבינים. אז היינו איזה שבוע ברעננה, וזה היה מרכז קליטה למשפחות, זה לא היה, אף אחד לא הבין, לא אנחנו, לא הם, למה אנחנו הגענו לשם. אז העבירו אותנו לכפר סבא, מרכז קליטה לצעירים, רווקים, ששם היינו הרבה יותר בנוח, היו הרבה מאד צעירים עולים, בעיקר מברית המועצות, הרוב, וכמה עולים מדרום אמריקה, ממרכז אמריקה, והתחלנו להכיר. האולפן היה רק בעברית אז היינו צריכים לשבור את השיניים ולהבין. המורה לא הבינה רוסית, לא ספרדית, ואחרי הצהרים ישבנו ביחד ודיברנו, וזה, גם ככה כאילו אני למדתי ידע בסיסי, שסאשה ואלכסנדר זה אותו דבר או דברים כאלו, כמה מילים בשפות שונות. וגם את התרבות, כאילו, התחלתי להכיר, שזה מדינות שונות ואנשים שונים והאוכל. היה אז בחור עולה חדש מהודו שהוא בישראל מדהים, אז כל מיני דברים למדנו. ... בקשר לקבוצה קטנה שלי של דוברי הספרדית, אנחנו המשכנו להיות

בקשר כמשפחה, משפחה חדשה, עד היום. עברנו כל מיני דברים ביחד, מחתונות, ילדים, מחלות, חטופים גם, גם מהקבוצה שלנו יש חטוף אחד,

דוברת:

פשש.

ויואנה גולדברג:

שברוך השם הוא בבית, שזה פרננדו, פרננדו ולואיס שהוציאו אותם במבצע המדהים שזה, אז פרננדו גם מהקבוצה שלנו. גם שם הכרנו, גם אחותי ואני, את בני זוג, הכרנו את אריינט מרטין שהוא הגיע מאורוגוואי, הוא לא היה במרכז קליטה אבל הוא בא להכיר, כאילו, הייתה ידידה בקבוצה, וגם אחותי התחתנה עם עולה חדש מצרפת. אז אחרי, היינו בכפר סבא איזה שנה, נפרדנו עם אחותי, היא עברה לכל מיני מקומות, מאילת עד כפר יונה, איפה שהיא גרה עכשיו, ואני פניתי כבר לירושלים, התקבלתי לאוניברסיטה, הכירו בחלק ממה שלמדתי, למדתי המון, הכירו לי טיפה, אבל גם היה מצוין. הכרתי עוד, כאילו, הייתי במעונות ושם עברתי לדירה שכורה עם אותן השותפות שהכרתי, ישראליות, שראינו טלוויזיה ביחד והיינו צריכים לכוון את האנטנה, הטלוויזיה שחור לבן. הם צחקו הרבה, אני קראתי חצי משפט מהטלוויזיה. וזהו, כאילו, כבר נכנסתי לאוניברסיטה העברית, הייתי שם מרצה לספרדית במשך 22 שנה, ולפני שנה ומשהו חישבתי מסלול מחדש, אני היום פה, במשפחה חדשה, מאד מודה לכם. וזהו.

גלית זומר:

תודה.

(מחאות כפיים)

שמואל מרציאנו:

תודה רבה. למרות היום העמוס של ראש העיר הוא בא לכבד אותנו, זה תחילת השנה מצד הלימודים וזה, אבל זה סוף השנה מצד תשפ"ד. הוא בא לכמה דקות לברך אותנו, את כל משפחת רשות הקליטה, שכל כך מסורה לעבודה. בכבוד, ראש העיר.

משה ליאון:

טוב, סגני ראש העיר שנמצאים פה, המשנה לראש העיר, חברי המועצה היקרים, באמת, וכל הצוות שעוסק בעלייה וקליטה, וכמובן העולות שנמצאות פה, חדשות וגם העולים שנמצאים פה, ברוכים הבאים. אני רוצה לומר לכם שאנחנו בחמש שנים האחרונות, שש שנים האחרונים, משקיעים הרבה הרבה מאד בעלייה. קודם כל, ירושלים היא עיר שבכל מקום שאני נמצא בעולם תמיד החלום של היהודים זה קודם כל ירושלים, שלא נדבר על התפילה שאנחנו מתפללים כל יום, שלוש פעמים ביום, שאנחנו מתפללים על ירושלים. אבל גם כשאתה מדבר בדרך כלל עם עולים חדשים, איפה הייתם

רוצים דבר ראשון לגור, הוא אומר לך ירושלים. לא משנה אם אחר כך הם מתחרטים, אין להם מספיק כסף ואין להם זה, אבל קודם כל ירושלים. והראיה לכך, שקודם כל יש לנו כמה ארגוני קליטה מאד מאד חשובים כאן בירושלים. יש לנו את קעליטה, יש לנו את נפש בנפש, ומה שכחתי?

דוברת:

הסוכנות היהודית?

משה ליאון:

הסוכנות היהודית, את כל מרכזי הקליטה שיש, ... אפילו לומר לכם שאנחנו בדרך לפתוח עוד מרכז קליטה חדש שהוא יביא צעירים וצעירות והם יקבלו את היסודות למעשה של הקליטה כאן בירושלים, ואני בטוח שחלקם ימשיכו לגור בירושלים. כלומר,

(מחאות כפיים)

משה ליאון:

כלומר, מה שאני רוצה לומר לכם, שאנחנו בשנים האחרונות השקענו תקציבים גדולים מאד בקליטה. בנפש בנפש לדוגמה אנחנו דאגנו שתהיה להם הקצאה טובה של בניין שאני ממש כל פעם נהנה מחדש לבוא לשם ולראות איזה עבודה יש שמה. אה, אגב, ה-OU גם כנראה יהיה כאן בכניסה לעיר, ושלא לדבר על קעליטה, קעליטה אנחנו מתקצבים תקציבים גדולים מאד העיקר כדי שהם יקלטו כמה שיותר עלייה כאן בירושלים ויקלו על העולים. אני אומר בכל מקום שאני מופיע בפני עולים שאין החלטה קשה יותר מלהעתיק את מקום המגורים שלך מארץ הזו למדינת ישראל, ואנחנו התפקיד שלנו זה להקל כמה שיותר על העולים החדשים. בכל זאת, תמיד תחשוב על עצמך, מה היה קורה אם היית צריך לעבור למדינה אחרת, הכל חדש, המכולת חדשה, המגורים חדשים, הכל הכל חדש ואתה צריך ללמוד הכל. אז למרות שזה חלום של כל יהודי בסוף לגור במדינת ישראל ולגור בירושלים, אנחנו התפקיד שלנו, וזה מתחיל מהעירייה ואחר כך עובר למוסדות אחרים, זה להקל עליהם את הקליטה. בנוסף לכך, אנחנו גם בשנים האחרונות בתנופת בנייה באופן ממש משמעותי. אנחנו היום בונים פי 3 מאשר בנו שנים לפנינו. ואנחנו לדוגמה, 15 שנים לפני שאני נכנסתי לתפקיד היה בסביבות 2,000-2,300 יחידות דיור בשנה, עכשיו אנחנו על 7,500 יחידות דיור בשנה. כלומר, ממש פי 3. למה אני אומר את זה? כי בעבר הרבה עולים היו רוצים לגור כאן, אבל לא היה להם איפה לקנות. היו, מחירי הדיור היו גבוהים, גם היום הם גבוהים, אבל לאט לאט אני מאמין שהם ירדו. אבל מה שהיה יותר גרוע זה שגם לא היה מקום לקנות. ולכן ערים אחרות קלטו את הנושא הזה והבינו שיש להם בסיס לקליטה ואנחנו בדיוק עכשיו עושים הפוך, אנחנו עושים הכל על מנת לקלוט כמה שיותר עולים. זה מתחיל מזה שאנחנו עושים ירידים בחוץ לארץ כדי להציג בפניהם מה יש לנו להציע כאן בירושלים, וזה נגמר בזה שיזמים נוסעים לחוץ לארץ ומביאים קהילות שלמות לכאן לירושלים להתגורר בבניינים. אז בפתח השנה החדשה אני רוצה לאחל לכולם, קודם כל לומר לכם תודה, לכולכם שאתם עוסקים בקליטה, גם לרב מרציאנו שבין ברית לברית הוא מביא עוד קצת קליינטים,

(צוחקים)

משה ליאון:

כמובן לכל הסגנים שיש כאן שמתעסקים בנושא הזה, ומי שלא מתעסק, כולם, האמת היא שכולם מתעסקים, והמיוחד זה שכולנו אוהבים את העולים החדשים. כל אחד שרואה עולה חדש רוצה לעזור, רוצה לעשות משהו. ומי שגר בירושלים אז הוא יודע שבבניין שלו תמיד יש עולים חדשים. אצלי בבניין יש לפחות שני עולים חדשים שהם הגיעו לא מזמן ל-, אחד מארצות הברית, אחד מצרפת, אבל הם גרים, גרים בתוכנו והם הולכים לגדול. אז אני רוצה לומר לכם תודה, ושבעזרת השם באמת השנה הקרובה תגביר את העלייה לירושלים, ובשנים הבאות אנחנו נראה יותר ויותר עולים. מה שאני דואג זה שיהיה פה למעשה היצע כמה שיותר של דירות שכל מי שרוצה לגור בירושלים יגור בירושלים. אז תודה רבה לכם, שתהיה לכם שנה טובה וכמובן שנת בריאות, ושנת שלום בעזרת השם. תודה רבה.

(מחיאות כפיים)

שמואל מרציאנו:

תודה רבה.

דובר:

כל טוב.

משה ליאון:

מה אתה עושה פה ... ?

(צוחקים)

פיני גלינקביץ:

תודה, תודה לראש העיר על הברכות החמות ועל התמיכה לאורך כל הדרך. כן חשוב במילה להגיד שלא תתבלבלו, שלא תתבלבלו אף אחד ואחד מכם, מי שקולט את העולים זה לא נפש בנפש וזה לא קעליטה וזה לא OU. אל תתבלבלו. מי שקולט את העולים זה אתם, זה הרשות המקומית, וככה זה צריך להיות וככה זה קיים למעשה. כולם עוזרים, אבל מי שמוביל ונמצא כאן במרכז וזה התפקיד שלו. שמענו דוברי אנגלית, שמענו דוברי ספרדית. ויולטה. תנחשו מאיפה.

ויולטה רמיזוב:

אני אדבר. אפשר לשבת פה? אולי ... ,

פיני גלינקביץ:

מה שנוח.

ויולטה רמיזוב:

לעמוד באמצע.

פיני גלינקביץ:

איפה שנוח לך.

ויולטה רמיזוב:

שלום לכולם, שליחה על העברית שלי, אני עולה חדשה חדשה, רק ארבע שנים בארץ. אז סיפור ככה, אני מרוסיה, חלק משפחה שלי מבלרוס ואוקראינה, זה החלק הרוסי. אני נולדתי בצפון סיביר, כולם מופתעים כשאני אומרת את זה, באמת בארקטיקה, מעבר ל-, קוראים לזה חוג הקוטב?

יהודה פרוידינגר:

הקוטב הצפוני, כן.

ויולטה רמיזוב:

אז ככה, לילה קודם,

יהודה פרוידינגר:

חצי שנה אור,

ויולטה רמיזוב:

חצי שנה,

יהודה פרוידינגר:

חצי שנה אור וחצי שנה חושך?

ויולטה רמיזוב:

כן. פחות, אבל כן. קשה. אבל הרבה שנים, סיימתי, נולדתי שם, גדלתי שם, סיימתי בית ספר, ועברתי למוסקבה ובשנים האחרונות גרתי שם ועשיתי עלייה ממוסקבה, וזה גם סיפור, כי עלינו ב-2019, רשמית, היה בסוף שנה, 2019, חזרנו לרוסיה לסגור כמה דברים ותכננו,

דובר:

לחזור:

ויולטה רמיזוב:

לחזור, כן, ופתאום קורונה. וכמעט שנה לא היו טיסות, וסל קליטה כבר עומד להיגמר ואנחנו נתקעים ברוסיה, ויש סיפור כזה, אולי אתם לא יודעים, שהיה קיים דבר כזה שהיו טיסות, טיסות מטען? איך קוראים לזה?

דובר:

כן.

יהודה פרוידינגר:

כן.

ויולטה רמיזוב:

אבל בפועל היו שם אנשים. אז ככה מצאתי דרך חברה, מצאתי אישה שמארגנת את זה וכבר נכנסתי לסיפור ופתאום פתחו טיסות וחזרנו, וזה היה אחרי כמעט שנה. אז ככה באמצע הקורונה,

יהודה פרוידינגר:

למה עליהם?

ויולטה רמיזוב:

למה? אוי, זה גם סיפור. הייתי פה בארץ פעם ראשונה, המשפחה עלה, לפני הרבה שנים, לפני 30 שנה, משהו כזה, והייתי פה בארץ עם תגלית. וכשיצאתי מהמטוס ברגע הזה כבר ידעתי שאני רוצה להישאר. זה היה יולי, בדיוק אמצע יולי, והיה,

יהודה פרוידינגר:

חם?

ויולטה רמיזוב:

חם, כן, ופשוט, כולם צעירים מתגלית מרוסיה, כולם יוצאים מהמטוס, וכל אחד שיוצא עושה, אההה.

(צוחקים)

ויולטה רמיזוב:

וחשבתי, מה יכול להיות שם כזה? ויצאתי ופתאום, גל חום כאילו קיבלתי מכה בפנים. והבנתי שאף פעם בחיים לא היה לי כל כך טוב. והחלטתי שאני אישאר בארץ, רוצה להיות פה עם האקלים הזה,

אבל עבר 15 שנה עד שבאמת הגעתי לארץ. כי אחרי החזרה התחתנתי ובעלי לא רצה לזוז ממוסקבה, הוא נולד במוסקבה ורצה רק להיות שם. אבל שכנעתי אותו וסוף סוף אנחנו בארץ, והתחלתי ללמוד עברית כבר ברוסיה. אז לא היה לי קשה, וכשעליתי לארץ ידעתי שאני, שאנחנו נגור רק בירושלים. עיר מדהימה, פעם ראשונה ב-2004 הייתי בתגלית, ראיתי את ירושלים והבנתי שאני רוצה שזה יהיה הבית שלי. אז ככה זה קרה, באמת, וכמה דברים על עולים, וירושלים, אולי לא כולם יודעים, האופטיקה של עולים. אז אני גם רוצה שיותר עולים יעלו לירושלים, והחברים שלי שעלו לחיפה, שהם יהיו לידי. אבל זה לא קורה, כי יש סטריאוטיפים על העיר. קודם כל שהכל יקר, דיור וזה, יקר, שזה אמת.

(צוחקים)

ויולטה רמיזוב:

כולם יודעים. ככה, ושאזאת עיר מסוכנת, והרבה הרבה פעמים שמעתי ש-, איך, איך כאילו נכנסים לעיר, ושה עיר לא לכולם, זה עיר רק לדתיים, שאין פה כלום, אין שום דבר, אין הייטק, אין משכורות גבוהות, יש רק משהו בינוני, ואחרי כמה שנים הבנתי שזה לא כל כך. כאילו, אנחנו, אני רואה שיש שליחות כאילו לשבור את הסטריאוטיפים האלה על ירושלים, שיותר עולים. כי אתם לא, לא כולם, מי שלא עובד ישר עם עולים לא שומעים את הסיפורים האלה. אה, איך אפשר להיות בירושלים, דברים כאלה. אז ככה, אני חושבת שכדאי לחשוב על זה איך לשבור את הסטריאוטיפים האלה.

יהודה פרוידנגר:

איפה את גרה?

ויולטה רמיזוב:

בנחלאות, ואני אחראית על עולים בנחלאות אז אני אחראית על עצמי כי,

(צוחקים)

דובר:

תיקלטי.

ויולטה רמיזוב:

... תודה רבה.

פיני גלינקביץ:

תודה. אנחנו כל פעם שומעים את, איזה עברית יפה, קודם כל את הדרך האופטיקה של העולים. איזה יופי זה. אז אולי עולה קצת יותר וותיק, אנחנו ... עוד קצת, אלי גרוב, שהוא מנהל תכנית לעידוד עלייה. אם שמעתם על שטרסבורג פעם.

אלי גרוב:

לא, גילית לנו עכשיו. רציתי לפתוח בחידה.

פיני גלינקביץ:

סליחה.

אלי גרוב:

אני אפתח בכל זאת בחידה, אבל אתם יודעים את התשובה עכשיו.

(צוחקים)

אלי גרוב:

אבל אני בא מעיר שבה, אני למדתי בישיבה של הרב בוצ'קו אז. הרב בוצ'קו, כשהוא מגיע, הוא הגיע פעם לשטרסבורג, נתן הרצאה שם שתלמידים יבואו, ואחד מהקהילה אמר, הרב הזה מקסים, אין, איזה שיעור תורה הוא הביא, הישיבה שלו בטח, אסור שהבן שלי ילך לשם. זה העיר, אסור שהבן שלי ילך לשם. למה? כי אחרי זה הוא יישאר בארץ, ואני רוצה שיהיה עורך דין. אז זה העיר שממנה אני בא, והאמת, כאילו, אם אני רוצה לספר על סיפור העלייה, אני לא יכול, בגדול אני לא יכול לספר את הסיפור בלי לדבר על חלומות. החלומות שלי,

דוברת:

איפה?

אלי גרוב:

כנער, כאילו, הגעתי בגיל 19 פה לארץ. ולפני, החלומות שלי הם היו רבים. אם החלום של נער יהודי שגר בשטרסבורג זה להיות פעם עורך דין או רופא או רופא שיניים, זה בדרך כלל, כאילו זה מסתכם בשלושת הדברים, כן? אין יותר מזה. בשטרסבורג לפחות. לי היו חלומות אחרים. ואחרי הבגרות אני אמרתי לעצמי, אני חייב, אני רוצה, אחד מהחלומות זה היה ללכת, לטוס לקנדה, לטייל שמה איזה חודש ואחרי זה להמשיך את הלימודים. היה לי תכנית של אני הולך ללמוד, מה שרציתי להיות זה עיתונאי טבע, זה מה שרציתי לעשות, זה היה החלום שלי. אבל במקביל גם התחזקתי בתורה, ולכן כאילו אמרתי, אני רוצה לעשות איזה שנה של ישיבה. המליצו לי על ישיבה בארץ, הישיבה של הרב בוצ'קו, אמרתי, בסדר, אבל לא ידעתי מה זה ישראל, לא ידעתי מה זה עלייה, לא ידעתי מה זה לחיות, לא היה לי ציונות, בטח שלא ידעתי כלום על זה, וכשהגעתי הדבר הראשון זה ראיתי זה אח של חבר שלי שבא איתי במטוס עם אקדח, כמו שיש לי עכשיו אבל, אמרתי, מערב פרוע, כאילו מה זה הדבר הזה, מה הוא עושה עם אקדח כאילו? פעם ראשונה שאני קולט שבן אדם, אזרח כאילו נמצא עם אקדח. ולמדתי, ותוך, תוך איזה חצי שנה כבר עשיתי עלייה. אחרי שנה הייתי כבר בצבא, אחרי

שנתיים הייתי כבר נשוי. זאת אומרת, החיים, זאת אומרת, החלומות השתנו מקצה לקצה תוך פרק זמן מאד קצר, כי איך שהגעתי לפה והרגשתי את הרוח של ירושלים, כל שישי היה לי איזה, אנחנו יוצאים מהשיבה, הייתי מטייל בירושלים והייתי מדמיין את עצמי, כאילו, את העתיד שלי פה, ובמוצאי שבת היינו תמיד יוצאים מהשיבה, זאת אומרת, יוצאים לעיר למרות שהיה אסור, כאילו, הרב היה אוסר עלינו. היינו יוצאים לעיר, ואם היינו מפספסים את האוטובוס האחרון אז, שזה היה ב-12, אז היינו נשארים כל הלילה בירושלים, בקפה רימון. הוא היה פתוח כל הלילה.

ורוניק ביסמוט:

וואי, קפה רימון.

אלי גרוב:

קפה רימון היה פתוח כל הלילה במרכז העיר, זה היה הדבר היחיד שיש במרכז העיר.

ורוניק ביסמוט:

כן, זה היה, כל העיר כמעט ...

אלי גרוב:

היו מוצאים לנו פסנתר והיו, כאילו, היה אחד שידע לנגן בפסנתר, וזה היה הערב שלנו. זאת אומרת, היינו נשארים כל הלילה לפעמים. ואחרי זה למחרת לא קמים לתפילה ואז הרב עולה עלינו ו-,

(צוחקים)

אלי גרוב:

בסדר. זה קרה כמה פעמים. אבל החלומות השתנו מקצה לקצה, ואחד מהחלומות זה היה להקים משפחה, וזה נעשה תוך זמן מאד קצר. החלום הראשון זה היה להגיע לארץ, להיות ישראלי, להיות חלק מהדבר הזה ולבנות איזה פרויקט של איך בונים חיים פה, איך עושים משהו אחר, כי, הדבר השני זה היה להיות חייל, דמיינתי לעצמי כל מיני דברים בצבא. החלום השלישי זה היה להקים משפחה. בתוך פרק זמן מאד קצר כאילו הגעתי לכל הדברים האלה. לאחר מכן כאילו נולדה לי בת, והלכתי לעבוד בעבודה מועדפת בבניין בארנונה, אז יש עוד חלום שאני עוד לא הגשתי וזה לגור ולקנות בית בירושלים, בעזרת השם, אבל אני זוכה,

יהודה פרוידניגר:

בעזרת השם.

אלי גרוב:

כשעבדתי בארנונה שמה בבניין ובניתי, הייתי בנאי למשך שנה בירושלים, כל פעם שהייתי בונה קיר הייתי אומר, אני בונה את הבית שלי. אם זה לא הבית שלי, זה יהיה הבית הזה. היום כל פעם שאני עובר שמה אני זוכר את התקופה הזאת. התגלגלתי כאילו בחיים, וכבר 10 שנים אני מתעסק עם עולים. אם עבדתי עם נוער וליוויתי נערים עולים מגיל, מכיתה י' עד י"ב, לאחר מכן עבדתי ארבע שנים בנפש בנפש, ליוויתי חיילים בודדים צרפתיים, וגם ... ועכשיו בעיריית ירושלים כמנהל פרויקטים כדי לעודד עלייה. ואם התחלתי לדבר על חלומות וגם ראש העיר וגם פני דיבר על חלומות, אז אני חושב שכולנו יש חלומות אבל כשמדמיינים את עצמנו מה אני אעשה בצבא, יש כל מיני דברים. אני לא יכול להיות הכל, אני לא יכול להיות גם טייס, גם לוחם, גם זה, אני לא יכול. אני לא יכול לקיים את כל החלומות שלי, ולכן אני חושב שכשאנחנו, אני לפחות, כל פעם שעזרתי לחייל או כל פעם שעזרתי לנער להיות ישראלי, לעשות את העלייה שלו. כל פעם שאני, 30 מהתלמידים שלי כבר התחתנו והייתי, הם לקחו אותי כעד בחתונה שלהם, וזה גם להיות שותף בחלומות שלהם, להיות שותף בחלום של מישהו שעושה עלייה, בחלום של מישהו שעושה צבא ועושה את התפקיד שהוא רוצה בצבא וללוות את התהליך הזה ושיעשה את זה כמו שצריך, אז להיות שותף בחלומות האלה זה כמו להיות, להשלים, להגשים את כל החלומות שאני רציתי על עצמי. הגשתי את שלי, יש לי עוד חלומות להגשים, אבל גם להיות שותף בחלומות של אחרים. אני מאחל לכולם שנהיה כולנו שותפים בחלומות של העולים, שנצליח לגייס ולהביא כמה שיותר אנשים צרפתיים, אמריקאים, דרום אמריקאים, רוסים לפה, לירושלים.

דוברת:

אמן.

יהודה פרוידינגר:

אמן.

(מחיאות כפיים)

פיני גלינקביץ:

איפה תמצאו עובדים שמתרגשים ככה,

דוברת:

נכון.

פיני גלינקביץ:

לספר את הסיפור? והחיים זה מה שקורה לך כשאתה מתכנן תכניות אחרות. תלמד, אמר ידידנו ג'ון ... לדעתי. רחל, כמה זמן את עובדת בעירייה?

רחל הוכמן:

היום השלישי שלי.

פיני גלינקביץ:

היום השלישי שלך. אז ישר לתוך המים, בסיפור האחרון.

רחל הוכמן:

... בסדר?

פיני גלינקביץ:

הכי בסדר שבעולם.

רחל הוכמן:

שלום כולם, אני חדשה, פרויקטורית חדשה לדוברי אנגלית. אני עליתי, חגגתי 10 שנים בארץ באוגוסט. הייתי בגיל 16, בלי משפחה, הם עוד בקנדה. ואני סיימתי פה תיכון, למדתי כאן תיכון, ואז התגייסתי, עשיתי מכינה קדם צבאית, התגייסתי, עשיתי שירות מלא, ואז,

פיני גלינקביץ:

רחל, כאן זה עירייה, אם לא מדברים עם זה, לא שומעים אותך.

רחל הוכמן:

סליחה.

(צוחקים)

רחל הוכמן:

אז סיימתי פה תיכון ואז עשיתי צבא, ואז למדתי במדרשה וסיימתי לימודים שנה שעברה, ילדתי תוך כדי אז הייתי בבית עם הבן שלי עד עכשיו, והגעתי לכאן, וזה היום השלישי שלי ועוד לא הצלחתי עכשיו לעזור לעולים במסגרת העבודה, אבל,

(מדברים ביחד)

דוברת:

מאחלים לך בהצלחה.

רחל הוכמן:

תודה, ויש עוד זמן,

דוברת:

בשעה טובה.

רחל הוכמן:

ואני חושבת, אם אני יכולה לדבר רגע על עולים, אני חושבת שלפחות מאיפה שאני מגיעה כולם רוצים לעלות לירושלים. זה ציונות, אנחנו מדברים על זה המון, אבל הכי חשוב אני חושבת זה להישאר. אז זה חלק ממה שאני לוקחת על עצמי, לא רק גידול עלייה אבל גם להישאר בישראל, בירושלים, ואני מאחלת לכולם שנה טובה.

דוברת:

שנה טובה.

(מחאות כפיים)

פיני גלינקביץ:

אז לפני, לפני. תודה רחל, עברת את טבילת האש.

(צוחקים)

פיני גלינקביץ:

בסדר גמור. היא אמנם לא עולה חדשה, כורדיסטן נחשב ל-? לא. אבל,

זיוה אברהמי:

נחשב.

פיני גלינקביץ:

נחשב.

זיוה אברהמי:

נחשב.

פיני גלינקביץ:

אבל היא פנינה בלב ירושלים, אולפן עציון חוגג 75. בואי תציגי לנו במילה, ואחר כך נרים כוסית, נכון? לברכות.

זיוה אברהמי:

אז שלום לכולם, מי שלא מכיר, לי קוראים זיוה ואני מנהלת את אולפן עציון ירושלים. מי שלא מכיר מוזמן להכיר. לא נראה לי שיש מי שמתעסק בעלייה בירושלים ולא מכיר את אולפן עציון, ואם יש אז צריך לסדר את זה. דיברתם הרבה על חלומות, אז סבא שלי עלה לישראל וגם לו היה חלום לעזור ליהודים. הוא עלה מעיראק והוא יושב בכלא בעיראק כי הוא העלה הרבה יהודים לארץ, הוא היה חלק מהמחתרת הציונית בעיראק, וכשהוא עלה לארץ הוא גר במעברה במקור חיים בירושלים, בלי מים, בלי חשמל, בלי שום דבר, אבל הוא אף פעם לא התלונן. הוא תמיד אמר תודה על מה שיש ובירך על מה שיש, ותמיד היה שמח, וכשהיו באים ואומרים לו, הוא היה רב, הרב אברהמי, אז היו אומרים לו, כבוד הרב, אין לנו מים. אז הוא אמר, אבל יש לכם תורה. אבל כבוד הרב, אין לנו חשמל. אבל יש לכם את הקדוש ברוך הוא. ועשיתם את הדבר הכי טוב, באתם לארץ ישראל. אז מ-1950 כשסבא שלי וסבתא שלי ואבא שלי עלו לארץ הוא התעסק בעזרה לזולת, בעלייה, בציונות, ואני מרגישה שבמובן מסוים אני גם ממשיכה את הדרך של סבא שלי כי אני קולטת עלייה כבר 28 שנה, ובאולפן עציון 18 שנים. אני רוצה להזמין אתכם, רואים כאן, לאירוע החגיגי שלנו. כל מי שעוסק בעלייה, כל מי שיושב כאן הוא חלק מהמשפחה הזאת של אולפן עציון, את כולכם אנחנו פוגשים בירידים שלנו, פוגשים בעזרה שלכם לעולים. אני מרגישה שאנחנו אחד, גם כשאנחנו יוצאים לחו"ל אז אני יוצאת איתכם כחלק מרשות הקליטה. אני מרגישה שנולדתי בירושלים, זה הבית שלי, וכל מה שאני יכולה לעזור לעולים להרגיש כאן בבית. וכמו שפיני אמר, זה מאד קשה לעזוב בית, אבל אנחנו מנסים לתת לעולים בית. אז יש לנו למעלה מעשרות אלפי עולים שעשו אולפן עציון. תחשבו שכמעט 500 צעירים בשנה, 75 שנים. אז זה באמת הולך להיות אירוע מאד גדול, אני רוצה שתבואו, תהיה תערוכה על ציונות ועלייה ועל ירושלים. אולפן עציון היה ברחוב גד בשכונת בקעה,

ורוניק ביסמוט:

נכון, ככה הכרתי אותו.

זיוה אברהמי:

כן. יש הרבה עולים שהתחילו את הדרך שלהם באולפן עציון. אם זה שגרירים ואם זה חברי כנסת ואם זה אנשים ש-, רופאים שנמצאים בירושלים והחליטו שכאן זה יהיה הבית שלהם. אז תבואו, בשמחה רבה, תהיו חלק מהיום המרגש הזה. כמובן שיהיו הפתעות והנשיא יגיע ויהיו הרבה אנשים, אבל בעיקר יהיו עולים חדשים שעשו עלייה,

דובר:

מתי זה?

(מדברים ביחד)

שמואל מרציאנו:

ב-29,

זיוה אברהמי:

ב-29. מי שרוצה אני אשלח לו הזמנה, ויש ברקוד כזה שאפשר לסרוק. אז לך פניי אני רוצה להגיד תודה על השותפות ותודה על החברות, זה לא מובן מאליו שהסוכנות היהודית עם עיריית ירושלים כבר בנו בית ואתם נותנים לנו הרגשה שאנחנו עובדים ביחד, שכל הדבר הזה שנקרא קליטת עלייה הוא אצל כולם בלב ובנשמה. אז תודה רבה לכולם, שתהיה שנה טובה, בריאה, שהחטופים יחזרו בעזרת השם הביתה.

פיני גלינקביץ:

אמן.

דוברת:

אמן.

פיני גלינקביץ:

אמן, אמן לכולם. אם מישהו רוצה עוד, אנחנו תיכף מחלקים. מצטרף אלינו מזכיר העירייה שיושב בשקט ובצנעה שמה בצד.

יהודה פרוידינגר:

הוא רוצה להגיד אולי מילה.

פיני גלינקביץ:

והוא רוצה לברך אולי, להגיד מילה לקראת השנה החדשה? לשתף אותנו? אז בואו, כבוד הרב, אם תוכל לעזור לי רק לחלק כאן. הכוסות האלה, אלה, זה תירוש, והקטן יותר זה יין. זה יין, זה תירוש. אוקי?

דוברת:

זה יין, יין.

דובר:

יין בצד השני.

דוברת:

זה גם תירוש.

יהודה פרוידינגר:

מה אתה רוצה, לחיים על סודה?

פיני גלינקביץ:

לא, לחיים על זה.

דוברת:

אני רוצה ... ,

יהודה פרוידינגר:

לחיים על סודה.

פיני גלינקביץ:

זה תירוש.

(מדברים ביחד)

פיני גלינקביץ:

חברים, יש כאן יין, חברים יקרים, חברים יקרים, לפני הממולאים, שניה.

שמואל מרציאנו:

כן, פה יש לכולם.

פיני גלינקביץ:

לכולם יש סל קליטה? לכולם, יש כאן, מי שרוצה.

דוברת:

יין, איפה היין?

דוברת:

יין, יין.

דוברת:

הנה, היין כאן.

פיני גלינקביץ:

יין.

דובר:

רגע, זה יין.

פיני גלינקביץ:

מי אמר רוצה אני?

דוברת:

זה יין, כן.

פיני גלינקביץ:

אני, בואו, בואו נשמע רגע מנהגי,

אדיר שוורץ:

... יש לך מצלמה במשרד.

דובר:

אני רוצה יין.

דוברת:

רוצות יין?

שמואל מרציאנו:

בדרך כלל לחיים עושים בכוס זכוכית, והמנהג אצל הלא יהודים שפחדו שבכוס השני יש רעל, כן? אז כדי לדעת שבטוח שאין רעל היו, לא, לא, היו בכוס זכוכית,

דובר:

לוחצים ידיים.

שמואל מרציאנו:

לא, זה, כדי ש-, שופכים מכוס לכוס,

דוברת:

אה.

שמואל מרציאנו:

כדאי לוודא שאין,

יהודה פרוידינגר:

מזה זה בא הזה.

שמואל מרציאנו:

אז,

דוברת:

לחיים.

שמואל מרציאנו:

היום החשש כבר לא קיים, אבל נשאר שבכוסות זכוכיות אפשר לעשות, למה שבלחיים יש את כל החושים, יש את הראייה, רואים מה שאנחנו שותים, מריחים מה שאנחנו שותים, שותים, אבל צריך לשמוע, איך שומעים? אז עושים עם כוס זכוכית אחד לשני לחיים, כדי שיהיה את כל החושים בכל הלחיים. אז שיהיה לנו שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה, בעזרת השם שהקדוש ברוך הוא ישלח רפואה שלמה לכל הפצועים,

דוברת:

אמן.

שמואל מרציאנו:

וישחרר את כל החטופים, שיחזרו לביתם כבר, לפני השנה החדשה, בריאים ושלמים.

דוברת:

אמן.

שמואל מרציאנו:

הקדוש ברוך הוא ישמור על כל יהודי ויהודי בארץ ישראל ובחוץ לארץ,

דוברת:

אמן.

שמואל מרציאנו:

היום יהודי בכל העולם הוא בסכנה, ושישמור על כל החיילים, שממש מוסרים את נפשם למען הביטחון של המדינה. שהקדוש ברוך הוא ישמור אותם ושיהיה לכל אחד הצלחה ושיהיה לנו, תכלה שנה וקללותיה,

דובר:

אמן.

שמואל מרציאנו:

ותחל שנה וברכותיה. לחיים.

דובר:

אמן.

דוברת:

לחיים.

פיני גלינקביץ:

בתיאבון, חברים.

שמואל מרציאנו:

אני סוגר את וועדת קליטה מספר 2.

דובר:

רק אחרי שיגמרו לאכול.

דובר:

עכשיו התחילה הוועדה.

סיום הדיון